

VOOR ONZE KLEINEN

3

ALLEMAAL KATJES

W. G. van de Hulst

ALLEMAAL KATJES

door

W. G. VAN DE HULST

3

Met tekeningen van W. G. van de Hulst Jr.

Zeventiende druk

184e - 195e duizend

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

1. Twee kleine deurgieten

Liesje en Miesje gingen samen op reis.

Zij gingen de wijde wereld in.

En niemand wist het.

„Kom maar!” zei Liesje.

„Kom maar!” zei Miesje.

En de deur naar de tuin stond open.

En de wijde wereld was heel groot!...

Tip-tip-tipl... Tip-tip-tipl

Ze holden de tuin in; heel vèr de tuin in. En de wind ritsefde door de bomen.

Toen kwamen ze bij het schuurtje... Liesje sprong over de drempel. En Miesje sprong óók over de drempel.

„Floep!” zei de wind... Hij smeeft de deur van het schuurtje dicht.

O!... Het was opeens donker.

O!... De twee kleine poesjes schrökken ervan.

„Miauwl!” zei Liesje.

„Miauwl!” zei Miesje... „Wat moeten we nu beginnen?”

En niemand wist, waar de twee kleine deugnieten gebleven waren.

Want — de wijde wereld was héél groot!...

2. In het donkere schuurtje

In het schuurtje was een hoge,
donkere berg.

„Kom maar!” zei Liesje.

„Kom maar!” zei Miesje.

En ze klommen er bovenop.

Toen ging het opeens:

Bom-re-bom! ... Bom-re-
bom!

En Liesje en Miesje rolden
naar beneden ...

En de stukken van de don-
kere berg rolden mee.

Het waren allemaal ... tur-
vent

„Aul” piepte Liesje... „Au, mijn poot!”
„Aul” piepte Miesje... „Au, mijn kop!”
En Liesje likte Miesje.
En Miesje likte Liesje.
De kleine tongetjes gingen flip-flap.
En toen was de pijn weer over.

Ze klommen over een kist.
Ze kropen in een tonnetje; en ze kropen er ook
weer uit.
En Liesje stapte zo maar met haar ene pootje in
een bord... Brrr! Er was iets in dat bord. Het was
zacht en het was nat. Liesje likte gauw haar pootje
af.
O, bah... 't Was zachte, gele zeep... Bah!

En toen zagen ze opeens een gaatje in de muur.
Een klein gaatje, vlak bij de grond. En de zon
scheen erdoor.
„Kom maar!” zei Miesje... „Ik weet al de weg!”
„Kom maar!” zei Liesje.
En ze piepten heel gauw door het gaatje heen de
wijde wereld in.
Maar — die wijde wereld was héél groot.

3. Ze wa ren ver dwaald

Ze wa ren ver dwaald in een heel vreem de tuin.

De zon prik te in hun oog jes.

En ze wisten he le maal niet meer, waar hun mand je was; en waar hun bord je met eten stond.

Ze wa ren ver dwaald in de tuin van de ou de dok ter.

En die dok ter *hield* niet van katten. Hij was altijd bóós op ze.

Maar dat wisten de twee dom me poesjes niet...

Er kwam opeens een vrese lijk
groot beest op hen aan sprin gen.
Hij had een héél grote bek.
En een héél lange tong!...
En hij bulderde:
„Woef!... Oe-woeff!”

Och, die arme, kleine poesjes! Ze schrok ken ver-
schrik ke lijk. Ze beef den van angst. Ze kne pen hun
oogjes toe, zó bang waren ze.

Maar dat vreselijke beest had een grote ketting
aan zijn hals.

Ge lucky! ...

„Woef! Woef... Oe-woef! Oe-woef!”

Hij kon toch bij de arme poesjes niet komen.

Toen zijn ze heel gauw weg gelopen. En hun
kleine staartjes stonden recht in de hoogte...

En weet je, waar ze toen kwamen?

Bij het open keuken raam. Dat raam was vlak bij de stoep. En op de vensterbank stond een schaal, — met wat er in.

„Ik ruik wat!” zei Liesje.

„Ik ruik ook wat!” zei Miesje.

„Ik zie wat!”

„Ik zie ook wat!”

„Ik ga eens proeven!”

„Ik ga ook eens proeven!”

En de twee deugnieten begonnen lekker van de pudding te snoepen... De kleine tongetjes gingen snip-snap... O, zo lekker!

Knerpl! Knerpl!... ging het in de tuin.

Er kwamen een paar grote voeten aan.

En Liesje en Miesje sprongen gauw door het raam heen, de keuken in.

In die keuken was niemand.
„Weet jij de weg?“ vroeg
Liesje.

„Ik niet... Kom maar!“
Ze klommen op de tafel.
Ze snuffelden met hun kleine
snoetjes aan alle potjes en
aan alle pannetjes.

En Liesje ging zó maar in een
leeg bord zitten.

Maar dat bord stond op het
randje van de tafel.

O weel... Het viel! En Liesje
viel ook mee. Het bord viel
op de stenen vloer...

Krak-re-krak!...

Het mooie bord was stuk.

Ze holden gauw weg, de
twee poesjes. En ze kwa-
men in de gang van het huis.
In die vreemde, stille gang.
En ze liepen nog véél ver der.

En ze kwamen in een heel mooie kamer. Het was
er héél stil. Er was niemand.

Ze gingen overal kijken, die twee kleine bengels... Op de stoelen en in de kast... óverall
Ze sprongen op een klein tafeltje. Daar lag de lange, stenen pijp van de dokter.

Maar het tafeltje wipte...

Pafsssl... Daar lag de mooie, lange pijp al op de grond, — aan honderd stukjes.

En Liesje en Miesje liepen ook over de schrijftafel.

Daár was het leuk. Daar lagen allemaal papieren.

En dat ritselde zo.

Ze huppelden over de brieven heen. En ze krabelden eraan. En ze beten erin...

En toen begonnen ze krijgertje te spelen. O, het was zo leuk! Die papieren ritselden zo...

Maar toen opeens... o, toen sprong Liesje met haar ene poot in de inktpot.

Brrr! Dat was griezelig! Dat was nat...

Liesje sloeg met haar pootje. De inkt spatte rond.

En ze liep over al de brieven heen: Er kwamen grote, zwarte kladden op... Dat was raar! Dat begrepen die twee kleine bengels niet. Ze keken met grote ogen.

Toen holden ze weer weg. De gang in. De trap op...

En zó, — zo zijn ze op de slaapkamer gekomen.

Ze klommen op het bed.

O, wat was dat lekker zacht!...

„Ik ga slapen!” zei Liesje.

„Ik ga ook slapen!” zei Miesje.

Toen kropen ze dicht bij elkaar.

Dat was lekker warm.

Welte rusten!

4. Koosje en Toosje

Niemand wist, waar de poesjes gebleven waren.
Koosje en Toosje wisten het ook niet.
En 't waren toch hun eigen, lieve poesjes.

Koosje zei:

„Ol... De poesjes zijn...

En Toosje vroeg:

„Waar zijn ze dan?“

Toen gingen die twee zusjes dadelijk zoeken.
Ze zochten in de kamer.
Ze zochten in de kast.
Ze zochten in moeders grote naaimand.
Ze zochten in de poppe wieg.
Ze zochten in de keuken en op de zolder.
Ze zochten óveral;... maar de poesjes waren
weg!... Hélemaal weg!
En niemand, niemand wist, waar ze gebleven
waren.

Moes was uit. Vader óók.
Koosje en Toosje waren alléén thuis.
En Koosje had gezegd: „Ik zal wel goed op de
poesjes passen, hoor moes!“
En nu waren ze toch weg... Hélemaal weg!
Koosje kreeg tranen in haar ogen.
Maar Toos zei: „Kijk!... de voordeur staat op een
kiertje. O, als ze nu eens de stráát zijn opge-
lopen!...“
De zusjes holden naar buiten.
Maar ze zagen de poesjes nergens.
Toen kwam er een politieagent aan.
Zou die het weten?

Koosje fluisterde: „Durf jij het vragen?”

En Toosje zei: „Ik wèl!”

Ze stapte naar de agent toe.

Ze stak haar vinger in de hoogte; net als in school.

„Meneer, ... de poesjes zijn weg!”

De agent lachte een beetje. Hij hield zijn handen op zijn rug.

Hij vroeg: „Welke poesjes?”

„Ze heten Liesje en Miesje, meneer!”

„Zo-zol” zei de agent.

„Ja, meneer... Liesje is een wit poesje. En Miesje is een zwart poesje; en ze heeft witte voetjes.”

„Zo-zol”... zei de agent. „En heb je al in de tuin gezocht?”

„Nee, meneer!”

„Domme meisjes... Misschien zitten Liesje en Miesje wel van de aardbeien te snoepen... Of misschien zijn ze wel bij de buurman op visite... Ga maar eens gauw kijken!”

De agent stapte door. Hij hield zijn handen op zijn rug.

5. Ar me poes jes! ...
Waar zijn ze toch?

„O ja, ... in de tuin, zeg!”

„Ja, ja ... Kom maar!”

De meisjes holden weg. Ze smeten de deur dicht.

En ze zochten ... zòchten, ... ze zochten óveral ...

Och, de poes jes waren nergens.

Toen gingen ze eens in het schuurtje kijken.

O, ... de turven waren omgevallen. En één grote
turf lag zó maar in het bord met zeep.

„Wie zou dat gedaan hebben?” vroeg Koosje.

„Misschien hebben Liesje en Miesje dat wel gedaan; ... misschien well!”

„Kijk 'est! Kijk 'est! ... Ik zie een gaatje... Dáár... Kijk dan!”

„O ja!”

„Daar zijn ze vast doorgekropen... Vást!”

„O ja!”

En Toosje ging zó maar op haar buik liggen, tussen de turven. En ze riep: „Poes! Poese poes! ... Poesie, kom maar! ... Poesiel...”

En Koosje ging op haar hurken zitten, en ze riep, héél bang: „Liesje, Miesje kom gauw hier, ... kom hier! ... Er is zo'n grote, boze hond in die tuin. En de dokter is óók zo boos... O, kom dan! Kòm dan!

Maar Liesje en Miesje kwamen niet.
Wel neen!

Toos stak haar hand door het gaatje.
„Woef... Oe-woef!” baste de hond.
„O, Koos! ... Misschien heeft die boze hond ze wel
opgegeten; ... misschien wèl.”
„Ja,” zei Koosje; ... „misschien wèl. Och, die arme,
lieve poesjes!”
En Koosje begon te schreien.
Maar Toos zei: „Stil nou, meid! ... Hoor eens, ik
weet wat... Kom maar!”
„Wat dan?”
„Kom maar! ... Heel voorzichtig, hoor! ... Op je
tenen lopen, hoor!”
En toen gingen ze samen heel stil letjes het schuur-
tje uit.
En ze liepen tot heel achter in de tuin.
Ze kropen tussen de struiken.
Toen waren ze vlak bij de schutting.
En Toos fluisterde: „Zie je wel? Hier is een plank
los... Zullen we erdoor kruipen?”
„O nee, néé... ik durf niet!” zei Koosje.
„Ik wèl... Kom maar. Die boze hond ligt aan de

ketting. En de dokter kan ons toch niet zien. Kom maar!”

„Ik durf niet!”

„Kom maar!... Misschien zitten de poesjes wel onder de struiken;... misschien wèl... En dan zullen we ze gauw pakken, hè?”

Toosje klom door het gat.

„Kom maar, Koos; — het kan bèst!”

En toen klom het bange Koosje óók maar door het gat.

Zo kwamen de twee kleine deugnieten ook in dokters tuin. Hoe durfden ze!

6. O, ar me Koos je! ... Ar me Toos je!

De oude dokter kwam thuis.

De matjes in de gang lagen scheef.

„Hum! Wie heeft dat gedaan?”

Hij keek boos.

Hij stapte de mooie, stille kamer binnen.

Daar lag zijn lange pijp op de grond, — aan honderd stukjes.

„Hum! Wie heeft dat gedaan?”

Hij keek nog veel bozer.

Toen kwam hij bij zijn schrijftafel...

O!... en toen zag hij alles, *à les!*

„Hum!... Wie heeft dat gedaan?”

Hij keek verschrikkelijk boos.

Hij balde zijn vuist.

Hij stampte met zijn voet op de vloer... van kwaadheid.

En toen begon hij te roepen: „Bet... Bet!... Kom eens gauw hier.”

Bef was de oude meid.

Bef was op zolder. Zij hing de was op.

„Bet! Bet! Kom dan!”

Bef kwam. . Maar ze moest eerst nog even naar de keuken

O, ... en toen zag ze het mooie bord, dat stuk was. En toen zag ze de lekkere pudding, waar van ge snoept was.

En ze bromde, ze bròmde: „Wie heeft dat gedaan?”

Toen liep ze op een drafje naar de dokter.

„O, dokter, ... er is een bord stuk, en er is van de lekkere pudding gesnoept... Wie is er toch in huis geweest?”

„O, Bet, ... mijn lange pijp is stuk, en al mijn brieven zitten vol grote kladden... Wie is er toch in huis geweest?”

„O, dokter, ik weet het niet.”

„O, Bet, ik weet het óók niet.”

„Zulke deugnieten!”

„Zulke schelmen!”

„Zulke bengels!”

„Zulke rakkers!”...

Op eens begon Bruun, de grote hond, heel erg en heel boos te blaffen. Hij rukte aan zijn ketting.

„Wat is dat?” riep de dokter.

„Wat is dat?” riep Bet.

Ze liepen gauw naar het raam.

Ze keken in de tuin...

En toen...

Och!... toen zagen ze opeens Koosje en Toosje,
die door de schutting waren gekropen.

De oude dokter werd vreselijk, vreselijk boos.
En de oude Bet werd óók vreselijk, vreselijk
boos.

De dokter riep: „Daar zijn ze al, de deugnieten,
de bengels!... Zij hebben mijn pijp gebroken
en mijn brieven beklad!”

En Bet riep: „Daar zijn ze al, de schelmen, de
rakkers!... Zij hebben mijn bord gebroken en van
mijn lekkere pudding gesnoept!”

„Ja, ja!... Ze zijn zeker stil in huis gekomen.
Zulke brutale kinders!”

„Wacht... ik zàl ze, ik zàl ze...”

En de boze dokter greep zijn wandelstok.

En de boze Bet pakte haar matteklopper.

En samen holden ze de tuin in.

O, arme Koosje... arme Toosje!

7. Zo'n boze dokter!

„O, Toos!... Daar komt de dokter aan... Gauw! gauw!”

En Toosje kroop gauw weer terug door het gat in de schutting. Ze beefde van bangheid.

En Koosje klom haar gauw achterna... O, en toen opeens kòn ze niet verder.

Ze had een mooie, rode strik in het haar. En die strik haakte aan een kromme spijker vast... Ze trok... ze tròk!... En ze riep: „O nee, dokter!...

O nee, dokter!”

Ze trrròk...!

En opeens was ze los... Maar — het mooie, rode lint bleef aan de spijker hangen.

Ze holden weg, hun eigen tuin in.

Ze durfden niet eens omkijken...

Hun knieën knikten van bangheid en van schrik.

Maar ze hoorden toch wel, hoe de dokter bromde.

„Zulke ondeugende kinderen!”

„Zulke brutale kinderen!”

„Die komen zó maar in mijn huis. En die snoepen van de pudding. En die breken mijn pijp. En die knoeien met inkt... Zulke ondeugende, brutale kinderen!”

Toen zag de dokter de mooie, rode strik van Toosje. Hij pakte het lint, en... stak het in zijn zak.

Hij ging een hamer halen en spijkers; en hij timmerde het gat van de schutting dicht.

„Zie zo!... Nu kunnen, die brutale kinderen nooit meer in mijn huis komen... Die deugnieten!”

Arme Koosje!... Arme Toosje!

Ze holden naar huis. Ze kropen in een hoekje van de bank, — heel dicht bij elkaar.

En ze schreiden.

„Ik heb niet eens van de pudding gesnoept!”
snikte Koosje.

„Ik heb niet eens met de inkt geknoeid!” snikte
Toosje.

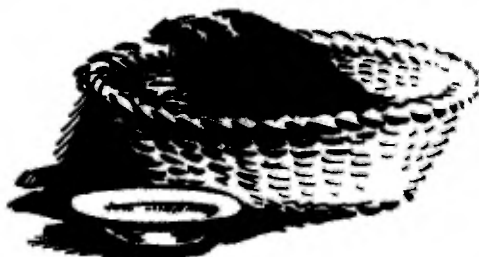
„O, die boze dokter!”

„O, mijn mooie strik!”

„O, onze lieve poesjes!”

„Kwam moesje maar!... Kwam moesje maar!”

8. In bed

Nu is het avond geworden.

Koosje en Toosje liggen al in bed.

Moes heeft ze warm-pjes onder gestopt.

Maar het mandje van de poesjes staat beneden in de kamer, — héél eenzaam en heel leeg.

En niemand, *niemand* weet, waar de poesjes gebleven zijn.

Koosje en Toosje hebben alles aan moes verteld... alles!

Moes is geschrokken.

„Foei, stoute kinders!... Je mag niet in de tuin van de dokter komen... Foeil!”

Maar moes is *nu* niet boos meer.

Moes heeft óók naar de poesjes gezocht. Het hele huis door. En óók in de tuin. En óók in het schuurtje... Ze heeft *niets* gevonden.

Och, die arme, verdwaalde poesjes!

Koosje en Toosje hebben straks hun avondgebedje opgezegd.

Ze zaten op hun knietjes in het bed. Moes zat op de rand.

Moes heeft gezegd: „De lieve Heer in de hemel luistert, als je bidt. Hij hoort en ziet àlles!”

Maar nu is moes heengegaan.

Nu is het heel stil op de slaapkamer...

En tòch kunnen Koosje en Toosje niet slapen.

Ze denken maar steeds aan de poesjes en aan de boze dokter.

En ze fluisteren... héél zacht.

En dan...?

Dan steekt Toosje haar hoofd boven de deken.

En ze roept: „Moes!... Hoor 'es!”

„Wat is er, kindje?”

„Moes... hoor 'es!”

Moes komt naar boven.

„Wat is er dan, Toos?”

„O, moesje hoor 'es!... Hoor 'es aan uw oor.”

Moes buigt haar hoofd over de zusjes heen.

En dan fluistert Toosje: „Moes, ... de lieve Heer weet alles, niet waar?”

„Ja zeker, kindje.”

„O, moes, dan weet de lieve Heer ook, dat wij niet van de pudding hebben gesnoept;... en dat wij de pijp niet hebben gebroken.”

„Ja, hoor!... Ga nu maar lekker slapen... Welte rusten, hoor!”

Maar Koosje zegt: „Moesje, hoor nog éven... Eventjes maar, moes!”

„Ja, wat dan?”

„Voor poesjes mag je niet *bidden*, hè moes?”...

„Wel zeker, kindje, dat mag wel. Zeker, de lieve Heer zorgt ook voor de dieren. Maar de dieren weten dat niet. Wij weten het wèl!... Doe het maar, hoor!”

Toen is moesje heen gegaan.

En toen is het heel, héél stil geworden op de slaapkamer.

Koosje en Toosje zijn in slaap gevallen.

Nu waren hun hartjes gerust.

9. Die boze dokter en die goe de Bet

En de dokter?

De dokter ging ook naar bed . . . Hij was nòg boos. Hij voel de het mooie, rode haar lint in zijn zak. Hij legde het op de wastafel.

„Zulke brutale meisjes. Ik zal morgen eens naar hun vader gaan!”

Hoor! ... Wat is dat? ... Dàar! ... Onder de kast! ...
O nee. 't Is alweer stil. Hij heeft zich zeker vergist.

De dokter knipte de lamp uit.

Hij wilde in bed stappen.

„Boeh!!! ... Wat is dat nu?”

Hij voelde op zijn blote voet... iets zachts!...

Boeh!

Hij keek... Hij zocht... Maar hij zag niets: Het was zo donker.

Hij wilde de lamp weer aanknippen; maar hij was veel te moe.

Toen kroop hij maar gauw in bed.

En 't was héél stil...

Ris-s-sl... Ris-s-sl... ging het op de wastafel. De dokter zelfe grote ogen op; — maar hij kon tòch niets zien.

Ris-s-sl... Ris-s-sl... ging het.

O, dat is die mooie, rode strik. Maar die loopt over de wastafel heen... Dat kàn toch niet!

Boehl... Wat zou dat foch zijn?

Toen was 't weer stil...

Plons!... ging het opeens. Er viel iets in de wijde
wasbak — en 't piepte ook. En 't water spatte op

de vloer. O, de dokter had vergeten het water
te laten weglopen.

De dokter schrok. Hij stapte met zijn ene been al
uit bed.

En 't was héél stil...

Maar toen...

Toen sprong er opeens iets òp het bed... En 't liep over de dokter zijn buik... En 't kriebelde hem in zijn lange baard.

En er kwam ook al iets op zijn ene blote voet zitten buiten het bed... 't Was nat; en 't was zacht...
Brrr!

O, en toen, toen werd de dokter zo bang en zo boos... Hij greep met zijn grote handen...

Hij gréép...!

En in zijn ene hand pakte hij, pakte hij...
Liesje.

En in zijn andere hand pakte hij, pakte hij...
Miesje.

Hij bromde vrese lijk.

„Le lijke beesten!“

„Brutale beesten!“

„Ondeugende beesten!“

Hij sprong uit bed; hij liep naar de deur.

„Bet! Bet!... Kom eens gauw!“

Hij zette het natte Liesje en het droge Miesje naast elkaar op de gang.

Hij smeed boos de deur weer dicht. En kroop gauw in zijn bed.

Oude Bet kwam de trap op!
Oude Bet was een goede vrouw.
Ze zag de poesjes. O, toen kreeg zij zo'n medelijden.
Liesje zat te bibberen van het nat.
Miesje likte haar.
„Och, arme beestjes! Arme stakkers!... Kom maar gauw met me mee... Ben je zo nat? Hoe komt dat?“
Maar Liesje zei niets. Ze bibberde. Ze kroop heel dicht tegen Bet haar nachtpon aan. En Miesje óók.
Toen gingen ze samen naar beneden.

En weet je, wat Bet toen heeft gedaan? ...
Ze heeft Liesje en Miesje in een warme doek gerold. Hun kopjes staken er uit.
En toen heeft ze de poesjes naast zich neer gelegd. In haar eigen bed.
„Kleine stakkers! Waar kom je toch vandaan? ... Domme poesjes! Waarom ben je niet in je eigen huis gebleven?“
Toen ging Bet slapen.
En Liesje en Miesje gingen ook slapen.

Zó hadden die kleine
weglopers tòch een vei-
lig plekje in die nacht.

10. Over de schutting

De nacht was voorbij.
Het was nog heel vroeg in de morgen.
Maar Koosje en Toosje liepen toch al in de tuin.
Ze gingen alwéér naar de poesjes zoeken.
Misschien waren Liesje en Miesje in de nacht wel
teruggekomen; ... *misschien* wel.
Och, ... ze vonden niets.

Opeens roept een boze stem:
„Komen jullie eens hier!”
De meisjes schrikken. Ze kijken ...
O, 't is de dokter, de dökter!

Hij is ergens bovenop geklommen, en nu komt z'n hoofd boven de schutting uit.

„Kom eens hier!“

Maar de meisjes *durven* niet. Ze willen hard weglopen.

En dan roept de dokter boos: „Zijn die katjes van *jullie?*“

Katjes...

Toosje blijft staan. Ze steekt bei haar handen in de hoogte. En ze roept: „Ja, ja, ja, dokter! ... ja!“

En Koosje steekt óók haar handen al in de hoogte.

„Zo! ... Zijn die katjes van *jullie* ... 't Zijn ondeugende beesten.“

„Ja, ja, dokter.“

„Ze hebben allemaal boze streken uitgehaald in mijn huis. En één van de twee is gisteravond in de wasbak gevallen... Ze hebben mij lelijk aan 't schrikken gemaakt... Nu weet ik alles: Zij zijn de deugnieten. Zij hebben van de pudding gesnoept, en met inkt gemorst — en mijn pijp gebroken... *Jullie niet.*“

„Nee, néé, dokter, ... nee!“

„Willen *jullie* die katjes weer terug hebben?“

„O, alst u blijft... alst u blijft!”

En die blij e meisjes dānsen van pret. Dan moet de dokter toch heel eventjes *lachen*...

„Bet, kom eens hier!”

Bet komt al aan lopen. Zij zet een trapje tegen de schutting. Ze klimt erop — náást de dokter.

De meisjes horen het. Ze knijpen hun vuistjes saam, — zó blij zijn ze.

Dan komt Bet boven de schutting uit... Eerst haar haar. En dan haar hoofd. En dan haar jak... En dan...

O, dan komen haar armen. En in die armen zijn... de poesjes, de poesjes!

O, die lieve, lieve poesjes!

„Houd je schort op!” zegt de dokter.

En Koosje en Toosje gaan vlak tegen de schutting staan...

Bet buigt zich voor over.

En héél voorzichtig laat ze de poesjes vallen...

Liesje in Koosje haar schort... Miesje in Toosje haar schort.

„Miaaaw!”

De meisjes hollen weg.

Ze zeggen niet eens:
„Dank u!”

Ze vergeten het helemaal.

Ze roepen: „Moesje, o,
moesje, ... de poesjes, de
poesjes!...”

De dokter klimt
van zijn stoel.

Bet klimt van
het trapje.

Ze lopen samen naar huis. En ze moeten toch een beetje lachen om die rare meisjes.

Maar Bruun, de hond, die losloopt, ziet het lege trapje.

Hij klimt er dadelijk op, steekt zijn kop over de schutting. En hij roept met zijn bulderstem: „Oe-woef!... Oe-woef!”

Dat betekent: „Pas op, hoor,... kleine deugnieten,... als je wéér in ons huis durft komen!... Pas op!”

11. „Al le maal kat jes!”

Wat waren die poesjes blij!
En wat waren die meisjes blij!
En wat was moes blij!
En wat was vader blij!

Moes zei: „Nu is alles toch eerlijk uitgekomen...
Heerlijk, hè?”

Vader maakte een knip oogje.

Hij zei: „Hoor eens, ik weef wat aardigs!”

En hij nam ze allemaal op zijn schoot: Liesje en
Miesje, Koosje en Toosje.

Moes niet. Die was veel te groot. Die ging op een
laag stoeltje zitten. Dan kon ze óók luisteren.

En toen vertelde vader iets.

En moes riep: „Ja, dat is aardig!”

En de meisjes riepen: „Ja, ja... o ja!”...

Kijk, daar gaan ze de straat op. Koosje en Toosje
allebei.

Toosje draagt wat.

En Koosje draagt ook wat.

Ze doen heel voorzichtig.

En in de verte staat de politieagent. Hij houdt zijn handen op zijn rug.

Koosje en Toosje klimmen de stoep op bij de dokter.

Ze bellen.

Tin ge ling ge ling! ... Tin ge ling ge ling!

Bef doet de deur open.

Ze moet lachen. En ze zegt: „Och, och! Wat is dat nou? ... Kom maar gauw binnen.”

En dan gaan ze samen naar de dokter, die in de mooie, stille kamer zit.

De dokter kijkt donker. Maar als hij Koosje en Toosje ziet, o, dan moet hij toch een beetje lachen.

„Kom eens hier!”

Toosje durft het best... Maar Koosje durft toch ook.

En ze komen vlak bij de dokter. Ieder bij een knie...

En oude Bef zegt maar: „Och, och!”...

Kijk eens, Toosje draagt de twee poesjes in haar armen.

En Koosje draagt óók iets in haar armen. Weef je,

wat het is?... Het is een mooie, lange pijp, — van steen... En er zit een groen lintje aan. Dat staat zo mooi!

En Toosje zegt: „Die is voor u! Die is van de poesjes...”

O, dan moet de dokter toch *heus* lachen.
Hij kijkt helemaal niet boos meer.
Hij neemt de pijp aan.
Hij vindt hem heel mooi.
Hij aait Liesje en Miesje. En hij zegt: „Dát zijn on-
deugende katjes.”
Hij tikt Koosje en Toosje met zijn vinger tegen
hun wang. En hij zegt: „Maar dat, — *dát* zijn lieve
katjes.”
„*Allemaal katjes!*”
En oude Bet zegt: „Ja, ja, ... *allemaal katjes!*”
Toen moesten Koosje en Toosje weer naar huis.
En Liesje en Miesje gingen ook mee. Maar de
pijp niet. Die bleef bij de dokter.
En ze kregen van oude Bet ieder een zakje vol
aardbeien.
En ze kregen de mooie, rode strik óók mee.
Ze liepen gauw naar moesje toe.
En ze hebben haar alles verteld; want vader was
uit.

En Liesje en Miesje gingen eten van hun eigen bordje, — en slapen in hun eigen mandje.
En Liesje haar éne poot was nòg zwart.
De wijde wereld was héél groot. Maar de twee poesjes waren de gevaarlijke reis al helemaal vergeten.

Koosje en Toosje gingen in de tuin spelen.
In de schutting was een kiertje.
Daar keken ze door.
En weet je, wat ze za gen?
Ze zagen de dokter.
Hij zat in het zonnetje. Hij rookte uit zijn nieuwe pijp. En... het mooie, groene lintje zat er nòg aan.
Toosje fluisterde: „Ik vind de dokter wel een beetje aardig.“
En Koosje fluisterde: „Ik óók!“
Toen riepen ze door het kiertje heen:
„Dag, dokter!... Dááágl!“
Ze kregen er een kleur van.
En ze holden hard weg.

Van W. G. VAN DE HULST verschenen bij uitgever dezes:

Jaap Holm en z'n vrienden	23e druk
Ouwe Bram	20e druk
Willem Wijcherts	17e druk
Zo'n vreemde jongen	11e druk
Peerke en z'n kameraden	17e druk
Gerdientje	15e druk
Om twee schitteroogjes	12e druk
Wout de scheepsjongen	9e druk
Van een klein meisje en een grote klok	15e druk
Er op of er onder	11e druk
Het gat in de heg	13e druk
Een held	10e druk
Ergens in de wijde wereld	8e druk
Hans in 't bos	9e druk
Rozemarijntje	20e druk
Rozemarijntje naar school	21e druk
Rozemarijntje en Rooie Pier	14e druk
Rozemarijntje en de oude juffrouw	10e druk
Rozemarijntje en de zwarte jongen	11e druk
Het karretje	6e druk
Jantje van de Scholtenhoeve	9e druk
Thijs en Thor	9e druk
Gedroogde appeltjes	5e druk
Van de Hulst-pretten	

VOOR ONZE KLEINEN

Fik	20e druk
Van Bob en Bep en Brammetje	19e druk
Allemaal katjes	17e druk
Van de boze koster	19e druk
Het huisje in de sneeuw	19e druk
Van drie domme zusjes	14e druk
Bruun de beer	18e druk
Zo'n griezelig beest	11e druk
Het wegje in het koren	17e druk
Grote Bertus en kleine Bertus	12e druk
De wilde jagers	14e druk
Anneke en de sik	14e druk
Het plekje dat niemand wist	13e druk
Karelkje	13e druk
Het kerstfeest van twee domme kindertjes	11e druk
Het zwarte poesje	11e druk
Het klompje dat op 't water dreef	9e druk
Annelies	8e druk
Voetstapjes in de sneeuw	8e druk
De bengale in het bos	7e druk
Kleine zwerver	6e druk

VOOR OUDEREN

Stille dingen	5e druk
Om het kind	3e druk
Zeven kerstvertellingen	4e druk
Het vertellen	6e druk